

Eliáš a oběť mouky

1 Zda to není pravda: „Pane - já přijímám.“? „Co přijímáš?“ „Přijímám každé zaslíbení, které jsi Ty vyslovil.“

2 Ale dříve, než se posadíme, skloňme na chvíli naše hlavy, abych se nezapomněl pomodlit za ty šátky.

3 Ó Pane, jsme Ti dnešního večera tak vděční za ty síónské písně, za to starodávné evangelium, které očisťuje naše srdce od zlého, i za ta zaslíbení plná milosti, která jsou pro nás obsažena v Bibli. Přijímáme je vírou. Víme o tom, že Bůh nedělá rozdíl mezi lidmi. V tom pokolení, ve kterém žil Pavel, bylo mnoho nemocných. Přinášeli k Pavlovi šátky, zástěry, aby je mohli přiložit k jeho tělu, a vzaté od jeho těla, přinášeli je nemocným a postiženým. A Písmo nám říká, že nečistí duchové nemocí opouštěli lidi a to díky víře v Pána Ježíše. Ale Pavel odešel již před právě 2000 lety do Tvé přítomnosti, Bože. A to pokolení, ve kterém on žil, pominulo spolu s ním. Ale Ty jsi Bohem každého pokolení. Lidé přítomní dnešního večera uvěřili Tobě a my se Ti svěřujeme na tento večer, poručíme Tobě ty šátky, malé kousky látky, věříme v našich srdcích, že Ty odpovíš na naše modlitby a oni budou uzdraveni. Daruj to, Pane. Posíláme je, pro Boží slávu, ve Jménu Ježíše, Tvého Syna, Amen.

4 Můžete se posadit. Ti, kteří položili ty šátky, si je mohou vyzvednout dnes večer po ukončení pobožnosti.

5 Dnes večer jsem velice šťasten. Nacházel jsem se za tou horou na modlitbě, odebral jsem se na ta místa po ukončení soukromých rozhovorů. Pokaždé, když se nalézám tam v poušti, jako kdyby mě tam slunce znovu přitahovalo. Ale jedna věc, ze které se dnes večer těším, to je moje žena... Od té doby co jsme spolu, byla ona svědkem naplnění mnoha vidění, potvrzených od Boha. Nacházela se u řeky v Jeffersonville, kdy se poprvé zjevil Anděl Páně. Bylo to popsáno v časopisech v celé zemi. Stalo se to v roce 1933. Ona tam stála a slyšela hlas, ale Světlo neviděla. Dokonce redaktori časopisů viděli to Světlo. Byla tehdy ještě velice mladá - okolo dvanácti let - a nikdy v životě ještě to Světlo neviděla. Pozorovala lidi, jak mnozí z nich omdleli, a to Světlo setrvalo jen nějakou minutu a znovu odešlo do nebe. V novinách zveřejnili velký článek pod názvem: „Mystické Světlo se objevilo v době křtu nad místním baptistickým kazatelem.“ Dostalo se to až do Kanady a bylo zveřejněno v kanadském tisku.

⁶ A před nějakými třemi či čtyřmi roky, když jsem byl naposledy v Phoenixu, pokud si vzpomínám, byl se mnou bratr Jack Moore, který... Moje žena je nesmělá. On ji nečekaně zavolal na pódium a ona téměř omdlela. Bylo to chvíli potom, co jsem přišel na pódium a bylo zde pomazání k uzdravující službě. Ona řekla, že se poprvé v životě nacházela v tak mocné Přítomnosti. Ale předminulé noci Ho uviděla na pódium. Bylo to poprvé, kdy jí bylo dáno, aby Ho spatřila stojícího na pódium. Když jsem ji potkal, otírala si slzy z očí a řekla: „Billy, poprvé v mém životě jsem Ho spatřila.“ Řekla: „Ty ses modlil za ženu a já jsem viděla, jak ono přišlo před ni a jak se na chvíli zastavilo a pohybovalo se na tom místě, kde jsi stál ty, a v té chvíli, kdy jsi přestal mluvit, zmizelo.“ A tudíž jsem tak velice šťasten, že to ona mohla uvidět. Ona musela projít již mnohými těžkostmi a já jsem za to tak velice vděčný.

⁷ A nyní, zítra večer bude shromáždění s uzdravováním. Jak jsme tento týden řekli, v pátek večer se bude konat služba s uzdravováním. Přijďte zítra večer brzy, možná v 6 hodin, abychom nenarušili zbytek shromáždění. A ty Billy, Leo, Gene a jiní zde budete stát s modlitebními lístky, abyste je mohli rozdat. Potom budete moci přivést lidi na pódium a modlit se za ně. V Americe musím ta shromáždění vést tímto způsobem, v jakém se naučili — vzkládat ruce. A po pravdě řečeno, podle Písma, je to židovská tradice. To není pohanský způsob. Ale i pohané v tom setrvávají. Pohané místo toho měli tento způsob: „Nejsem hoden, abys vešel pod moji střechu. Řekni jenom slovo a můj sluha bude žít.“ Tak, to je pravda. Židé místo toho říkali: „Přijď a polož ruce na moji dceru a bude žít.“ To byla jejich tradice, ale ne pohanská.

⁸ Noc za nocí, hodinu po hodině, dnem i nocí Duch Svatý sestupuje, zjevuje, prochází se touto budovou, zjevuje tajemství srdcí. Vidíte to stále. Je to za tím účelem, abyste zde mohli poznat přítomnost Páně. Ó, kdybyste to jenom přijali, byli byste okamžitě uzdraveni. Každé uzdravení, které se kdykoli stalo, je již vykonáno. Bylo vykonáno před devatenácti sty lety. Spasení, které přijímáte, bylo již zapláceno. Tobě jenom zůstává, přijmout to. Bylo vydobyto před tisícem devíti sty lety či více. Tehdy se pro tebe stalo spasení. Ale jak jste si všimli, ve shromážděních říkám: „Přivádí tě to k víře?“ Znamení či divy nejsou dány k uzdravení nebo spasení, ale jsou dány k tomu účelu, aby si lidé skrze to uvědomili a porozuměli, že zde je Přítomnost Boží. Ale to je více než div. Vlastně teprve nyní začínáme spatřovat zázraky.

⁹ A když se to děje s nějakou osobou, celá skupina lidí povstane

z nosítek, jakož i z invalidních vozíků a odchází. To není zázrak v pravém slova smyslu, ne! Takové věci je možno vidět také mezi stoupenci křesťanské nauky. To mohl být psychický stav, který... Změna vašeho myšlení. Víme, že v tomto případě to tak není. Věřím, že je to víra, ale mimo toho...

¹⁰ Byl jsem v „Alsace-Lorraine“ ve Francii. Byl jsem v Paříži. Šel jsem na místo, kde je pochována nějaká žena. A když sundali náhrobní desku, přicházeli tam lidé tělesně postižení o berlích a tam je odhazovali a odcházeli a to jenom proto, že byla odvalena náhrobní deska zakrývající pozůstatky ženy. Ona je mrtva. Ona se za nikoho nemůže přimlouvat... Je jenom jeden Prostředník mezi Bohem a člověkem a tím je Ježíš Kristus. Já sám pocházím z katolické rodiny. A vím, že oni věří, že zesnulé, jejich duchové, se mohou za ně přimlouvat. Mohou se přimlouvat za různé věci i politické či něco jiného. Pokud jde o mě, posuzuji to jako spiritismus. Mám naději, že jsem neranil cítění nikoho z vás. A toužím být v těch věcech upřímný - všechno, co má nějaké spojení s mrtvými, je spiritismus. V Mexiku jsem byl otázan: „A co Ježíš?“

¹¹ Odpověděl jsem jim: „On není mrtvý, On vstal a žije na věky věků.“ On není mrtvý, On žije. Všichni ostatní zesnuli. Písmo říká: „Ti, kteří jsou tam, nemohou přijít sem, a ti, kteří se nalézají zde, nemohou přejít tam.“ Nikdo nepřekročil, ani nepřekročí tu bariéru a nám stačí, jestliže to tak Ježíš řekl.

¹² Ale takové příhody se stávají. Každého večera vás Duch Svatý uvádí do přítomnosti Jeho bytosti. Ne přítomnosti člověka. Člověk se může pouze pokořit, skrze dar se může poddat a přijít do království Ducha, které před ním odhaluje Boha. Ale nemůže to být skutečné dotud, dokud tomu neuvěříš a nepřijmeš to. Teprve potom to funguje. Kdybyste se nacházeli zde a každý z vás by odmítl víru v tu věc, nevěřil by tomu Slovu, pak by to nefungovalo.

¹³ Když se Ježíš nacházel mezi svými, když přišel do svého kraje, nemohl učinit mnoho velkých divů, vzhledem k jejich nevěře. A jestliže to nemohl učinit tehdy, nemůže to učinit také nyní a to vzhledem k nevíře. Tak vidíte, to vykonává vaše víra.

¹⁴ Je tedy třeba tebe i mne spolu s Duchem Svatým za tím účelem, aby se tyto věci mohly uskutečnit, abych se mohl rozveselit já, abyste se mohli rozveselit vy, že Bůh je mezi námi, a že je věrný svému Slovu.

¹⁵ Ale, když Duch Svatý sestupuje na ta shromáždění a naplňuje

tajemství Slova, jak zaslíbil, že se to stane v posledních dnech, prochází se uprostřed obecnství, tak jak to činil, když se nacházel na této Zemi a rozeznává tajemství srdcí, myslí i úmysly srdce i rozumu, jak může ještě někdo pochybovat? To Jsou dokonalé divy, více než uzdravení tělesně nemocného člověka. Neboť ty věci se nemohou stát bez duchovní moci. K tomu musí být přítomna duchovní moc a můžeme vidět přesně to, co bylo zaslíbeno v Bibli... My tomu věříme. To je větší div než křičení, to je větší div než mluvení jazyky. Tak to řekl Pavel. Dokonce pravý dar Ducha Svatého; jako mluvení v jazycích - to je něco více. To je poslední div. Tak to bylo předpověděno v Bibli.

16 A proto dnes večer nemusíme čekat až do zítřejšího dne, kdy se budeme nacházet v modlitební řadě, aby na nás byly kladeny ruce. Vzkládání rukou na vás neučiní pro tebe nic více než rozeznání myšlení tvého srdce. Stejně tak pro mě. Ty to můžeš jenom přijmout, můžeš se toho zachytit a stane se to tvým. Můžeš tomu uvěřit z celého srdce.

17 Ale zítra večer, jestliže chcete... Písmo říká: „Jděte do celého světa, kažte evangelium všemu stvoření. Znamení pak ti, kteří uvěří, tato míti budou.“ Ta všechna znamení; a nakonec řekl: „Na nemocné ruce vzkládati budou a uzdraví se.“ To je pravda, ona budou následovat ty, kteří věří. V pořádku, my jsme věřící a tudíž večer co večer klademe ruce na nemocné a Bůh s nimi činí velké divy. Prožili jsme velké divy ve chvílích rozeznávání myšlení srdce. A všecko to dohromady pracuje k Boží slávě. To není pro lidskou slávu, ne pro církev, ale pro Boží slávu. Boží slávu!

18 Ale dříve než přistoupíme ke Slovu, chceme se vrátit několik stran zpět. A Bůh nechť nám je otevře, neboť Písmo nepodléhá osobnímu výkladu, ale Duch Svatý, který napsal to Písmo, je jeho vykladačem. Skloňme proto naše hlavy a modleme se a ti všichni, kteří touží být vzpomenu ti v té modlitbě, nechť to učiní skrze zvednutí rukou. Ať to bude jakákoli potřeba. Ó Bože, pohleď. My všichni jsme v potřebě, není to tak? Přátelé, i já jsem v potřebě, i já zvedám své ruce.

19 Nebeský Otče, v pokoře, tichosti, s horlivostí přicházíme do Tvé přítomnosti, věduce, že ať se stane cokoli, Ty jsi zde, neboť jsi to tak zaslíbil. Ty jsi řekl, nežli jsi odešel. „Jestliže by se dva nebo tři shromáždili v mém jménu, budu uprostřed nich. A jestliže by se dva nebo tři shodli o jakoukoli věc, obdrží to.“ A my, Pane, toužíme přilnout k tomuto zaslíbení, které bylo zapláceno Krví. Prosím Tě, aby každý člověk, muž, žena či dítě, kteří zvedli dnešního večera své ruce;

Ty znáš jejich srdce, nechť přijmou to, o co prosí. Daruj to, Pane.

²⁰ Jsme potřebnými lidmi. Chodíme v tom temném světě, proti nám stojí Tvůj velký nepřítel a my se mu nemůžeme postavit na odpor, jestliže nám to nebude dáno skrze Tvého Svatého Ducha. Proto doufáme a věříme, a postupujeme ve víře, že Ty půjdeš před námi a prorazíš cestu. Na cestě je tolik jam, připravených pro naše unavené nohy, ale my toužíme následovat Tvoje krvavé stopy, stopy Toho, který zvítězil nad smrtí, peklem i hrobem.

²¹ Pane, veď nás dnes večer skrze Ducha Svatého do Tvého Slova, které by mělo být vyřčeno. Nasměřuj Slovo do našich srdcí, které ho potřebují. Tak, abychom mohli na konci shromáždění, rozcházejíce se do našich domovů, říci, jako ti, kteří se vraceli z Emaus: „Zda naše srdce nehořela, když On s námi celou cestu rozmlouval?“ My o to prosíme ve Jménu Ježíše, pro Jeho zásluhu. Amen.

²² Vy, kteří držíte v rukou Bibli, otevřte ji se mnou v 1. Královské. Chci přečíst ze 17. kapitoly 14tý - 16tý verš:

„Neboť toto praví Hospodin Bůh Izraelský: Mouka z kbelíka toho nebude strávena, aniž oleje v nádobce té ubude až do toho dne, když dá Hospodin déšť na zemi.

I Šla a učinila vedle řeči Eliášovy, a jedla ona i on i čeled její až do těch dní.

Z kbelíka toho mouka nebyla strávena, aniž oleje v nádobce ubylo, vedle řeči Hospodinovy, kterouž mluvil skrze Eliáše.“

²³ Bylo to jistě za ranního úsvitu, když se ona vzbudila, obrátila svoji unavenou hlavu na polštáři a uslyšela žalostný nářek, přicházející z druhé strany pokoje. Téměř celou noc nezamhouřila oči. Byla vrtkána pochybnostmi ohledně té velké tragédie, které ji potkala. Malý chlapeček se opět probudil. Nemohl spát déle než 20 či 30 minut a k mým uším doléhá jeho tichý hlas: „Mámo, není tam něco v tom hrnku? Jdi a podívej se, zda tam není malý kousek chleba? Mám takový hlad! Nemohu usnout.“

²⁴ A ona pohleděla na jeho tvář, na jeho hubené tváře, na jeho nažloutlé zapadlé oči, na jeho dlouhé vlasy, které by potřebovaly ostříhat, a na jeho potrhanou noční košilku; a velké slzy stékaly z jejích očí na jeho drobnou tvářičku. Pohládila ho po líčku a řekla: „Můj

drahý, pokus se usnout.“

²⁵ Bylo to již 3 roky, co nepršelo, ona si klekla na podlahu a slyším, jak volala k Bohu: „Ó, Pane Bože, Jahve, Bože našich otců, který jsi krmil svoje děti a staral se o ně po tolik let. Mým přáním bylo, aby můj život byl opravdový, spravedlivý vůči Tobě, a zde musím hledět na mého synka, který pláče hladem a já mu nemám co dát.“ Po mnoho týdnů jsme se museli omezit na jedno jídlo jednou za 3 či 4 dny. A nyní nezůstalo nic, kromě jediné hrstky mouky a lžice oleje. A chci to nechat ještě do rána, abychom nemuseli umřít ještě této noci. Čeho jsem se dopustila, Hospodine? Já, Tvoje služebnice, jsem žila ctnostným životem. Můj muž zahynul v boji, v boji za věc Hospodina. Byla jsem tolik let vdovou. Toužila jsem žít spravedlivým životem, zachovávat Tvé přikázání, ale jestliže přišel můj čas, abych odešla, nemám k tomu výhrady, ale můj malý chlapec - moje srdce ve mně puká, když jej slyším, jak prosí, abych mu dala něco k jídlu, a já nic nemám.

²⁶ Když ukončila svoji modlitbu, povstala. On na chvíli usnul. Narovнала svoje ramena, měla na sobě potrhanou noční košili, která na ní sotva držela. Potom šla k oknu a pohleděla na pole. Právě se rozednívalo. Opět se ohlašovalo velké horko.

²⁷ Horký vítr soudu vál tím národem, který zapomenul na svého Boha. Králem byl Achab, ten nejukrutnější nejzkaženější král. Kromě toho se oženil s hříšnicí Jezábel, která byla modlářkou. Takové zkřížení manželství není nikdy úspěšné. To je nemožné. Buď se žena přizpůsobí svému muži ve všem, nebo se muž přizpůsobí jednání své ženy. Ale to byla žena, které si na sobě dala záležet. Achab byl povrchním vlašným věřícím, a on se zaprodal jejím názorům a řekl: „V pořádku, já přece nemám s náboženstvím nic společného, jsem králem.“ Již dávno byly pobořeny Boží oltáře, byly vyvýšeny oltáře Bále a křik proti pravému náboženství byl tak silný, že všichni kazatelé pod tím tlakem ustupovali z cesty.

²⁸ Před nedávnem jsem řekl takovou poznámku ohledně kazatelů. Tehdy jsem se potkal se skupinou a oni mi řekli: „Bratře Branhame, naše shromáždění na nás činí nátlak!“ A z toho důvodu, jestliže se kazatelé nelíbí posluchačům, církevníci je opouští.

²⁹ Tak tedy všichni kazatelé žili pod královským tlakem, neboť hřích byl dovolený. Nebylo žádných omezení. Je to velice pěkný obraz dnešního stavu národa, který schválil ty věci, neboť se chtěli stát populárními. Lidé myslí: „Pokud za tím národ stojí, je to v pořádku.“

Tak dnes mluví: „Pokud národ říká, že je to na místě, prodávat pivo, můžeme je pít. Jestliže národ našim ženám dovoluje chodit po ulicích napolo nahým a zákon to nezakazuje, možno tak činit.“ Pokud jde o národ, může to být v pořádku. Ale jestliže jde o Boží Knihu, budeme vinni, budeme se z toho muset před Bohem zodpovídat. Ale ten národ padl pod tím tlakem, poddal se.

³⁰ A na druhé straně národ prosperoval a mysleli, že prosperita byla znamením toho, že Bůh byl s nimi. Ale to není tak docela pravda. Bůh k vám přichází...

³¹ Je jisté staré přísloví, zneuctívající Boha, ve kterém je řečeno: „Bůh pomáhá těm, kteří si sami pomohou.“ To je přísloví, které tupí Boha. Bůh pomáhá těm, kteří si nejsou schopni sami pomoci! Bůh je Bohem těch, kteří potřebují milosrdenství. A on je Bohem milosrdným. A to přísloví říká: „Bůh pomáhá těm, kteří si sami pomohou.“ Kdybyste si sami mohli pomoci, nepotřebovali byste Jeho pomoci. Ale On pomáhá těm, kteří si nemohou pomoci.

³² A národ myslel, že tak dlouho, dokud mají dostatek pokrmu, oděvu, je všechno v pořádku.

³³ Ale tam žil jeden staromódní člověk, který věřil, že existuje Bůh. Bylo to zastaralé věření. On věřil, že existuje Bůh, který dodržuje své Slovo, věřil, že to je Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův, že je Svatý a vyžaduje úplné poddání se Jeho Svatosti. Avšak Jezábel se svým moderním společenstvím ho nenáviděla. On byl jejich kazatelem, ačkoli tomu nevěřili. A nyní se musel skrývat, aby si zachoval život.

³⁴ Bůh ho poslal na horu a řekl: „Slož před ním svědectví.“ Řekl: „Běž a pověz tomu starému zkaženému králi: ‚Tak mluví Hospodin - nebude rosy ani deště, jediné vedle řeči mé.‘“ Vložil do úst Eliáše moc, aby ve vhodném čase přivolal déšť. Obdržel klíče nebes, mohl je zamknout i otevřít. On řekl: „Chci, abys nyní odešel na poušť... Na poušť; opusť ten chaos, odejdi od nich. Ty jsi jim kázal a oni tě neuposlechli. Oni dělají ještě hůř. Zatím se skryj na poušti, skryj se tam u potoka Karit, a Já jsem přikázal krkavcům, aby se o tebe starali.“ Jestliže se lidé nepostarají, posílá Bůh krkavce, kteří to mohou učinit!

³⁵ Jan řekl; „Bůh je mocen z těch kamenů vzbudit děti Abrahamovi.“

³⁶ Ježíš řekl: „Jestliže ti budou mlčet, pak kamení bude volat.“

³⁷ Bůh může učinit, cokoli chce. Bůh řekl:

„Přikázal jsem krkavcům a oni tě budou krmit.“ A oni mu přinášeli maso a chleba.

38 Svého času mi kdosi řekl: „Odkud oni brali ten pokrm, bratře Branhamě?“

39 Odpověděl jsem: „Nevím; jedinou věcí, kterou vím, je to, že ten pokrm přinášeli.“ Možná, že ho přinášeli z toho stejného místa, z kterého Ježíš, když měl v rukách pět rybek, nebo pět chlebů a dvě rybky, a nasytil tolik tisíc. Ten pokrm pocházel z téže tvůrčí ruky všemohoucího Boha. Ti krkavci mu přinášeli ryby a chléb. On seděl na zemi a oni to Eliášovi podávali k jídlu. Potom sklonil svoji hlavu a uhasil žízeň v potoce. Bůh připravil místo odpočinutí pro svého proroka.

40 Jsem za to Bohu tak vděčný, že On má vždy cestu záchrany! Když všichni mysleli, že zešílel, „Ten starý prorok, ten, který nám bere všechnu radost, který nám překáží v našich společenských klubech, který říká, že je to hřích.“ Ale on jenom následoval Boží rozkazy. Odebral se na horu, na vysoko položené místo, které bylo považováno za nejsušší v okolí, a Bůh způsobil, že potok tekł. A on mohl uhasit svoji žízeň v té vodě.

41 Bůh má, jak víte, způsob odpovídání na modlitby. Ta malá žena žila ctnostným životem. Ona podruhé nevstoupila v stav manželský. Zůstala neprovdaná. Činila to v naději na setkání se svým mužem ve slávě. Byla to ctnostná žena. A přesto týden po týdnu ve džbánů stále ubývalo oleje a ona se stále modlila, ale vypadalo to, že do budoucna nemá žádnou naději.

42 Můžeme z toho přijmout lekci pro sebe. Jestliže jsme se modlili a splnili všechny Boží požadavky ohledně nás, a On stále mlčí, stále neodpovídá, a my jsme splnili Jeho požadavky ohledně nás samých, co se potom děje? Jestliže jsi přesvědčen, že jsi splnil Jeho požadavky, týkající se tebe, jestliže jsi učinil všechno, co jsi mohl učinit, tak se tvoje víra nechvěje. Ona stále zůstává a smýšlí pozitivně. Protože víra má své místo odpočinutí ve Skále Věků, která se nepohne.

43 Ten velký pán, který se jmenuje víra! Často říkám: „Víře narostou chlupy na dlani.“ Když ona mluví, všechno umlkne. Když víra říká: „Umlkni!“, všechno se utiší. Neboť to je Velitel.

44 Ona splnila všechny požadavky. Žila čistým, šlechetným, ctnostným životem. Splnila všechny požadavky Boží. A přesto se zdá, že On mlčí. Bůh to někdy činí, aby tě zkusil, aby viděl, jakým způsobem

na to zareaguješ. Nezapomeň na to!

⁴⁵ Jestliže přijdeš na pódium a modlíme se za tebe, a budou na tebe vloženy ruce, avšak zdá se ti, že se nic nestalo, to vůbec neochvěje tvoji víru. Jestliže jenom splníš Boží požadavky. Jestliže je jenom splníš! Jestliže se držíš Boha, jestliže tě tvoje srdce nepotupuje... „Víme, že jestliže nás naše srdce nepotupuje, máme to, o co jsme prosili.“ Ale jestliže nás naše srdce potupuje, tak nemá vůbec význam, abychom přicházeli na pódium, nemá žádného smyslu prosit Boha o nějakou věc, neboť nemáte víru, přijmout to. Jestliže jste ale splnili každý Boží požadavek, potom vaše víra jde vpřed a říká: „Bůh je Bohem, splnil jsem Jeho požadavky.“

⁴⁶ Písmo říká: „Ale ti, jenž očekávají na Hospodina, nabývají nové síly. Vznášejí se peřím jako orlice; běží, a však neumdlévají, chodí, a neustávají.“ To stejné je řečeno v písni: „Uč mne, ó Pane, uč mne, ó Pane, čekat.“ Způsob, aby moje duše byla obmyta v Krvi Golgoty. Dej mi splnit každý Boží požadavek, abych za sebou mohl spálit všechny mosty a říci: „Hle, Pane, nic nepřináším ve svých rukách, chci jen přilnout k Tvému Kříži. A Ty jsi, Pane, dal zaslíbení.“ To jsou ty podmínky, to je důvod, proč si lidé myslí, že se já od nich izoluji. V pokoji, nebo tam na poušti, musíte nejprve splnit ty podmínky, jestliže se potom chcete postavit na kazatelně. Satan přichází, on to chce bořit a vy jste povinni držet se Kříže. Nejste povinni spoléhat na vlastní schopnosti, na vlastní myšlenky, ale jste povinni spoléhat na to věčné Rámě. Neodvoláváte se na inteligenci, neodvoláváte se na svůj rozum, ale jednoduše se otevíráte a dovolujete promluvit Duchu Svatému. A to jsou podmínky, kterých Bůh chce dosáhnout ve své církvi. Chtějte vyhovět těmto podmínkám.

⁴⁷ Bůh tě zkouší. Každého syna, který přichází k Bohu, musí nejprve zkusit, musí trestat, musí se ujistit, zda snese trestání. Jestliže přicházíme a říkáme: „Věřím, že Ježíš Kristus je Synem Božím, že zemřel za moje hříchy, že povstal třetího dne, že byl zraněn pro moje přestoupení, setřen pro mé nepravosti, kázeň mého pokoje je na Něm a Jeho sinalostí jsem byl uzdraven“, když tak mluvíte, když to vyznáte, pak všechny vaše hříchy, vaše přestoupení, vaše schopnosti, vše co máte, kladete na oltář. A nic nevlastníte ve svých rukách. Satan na vás sice chce hodit každou tmavou skvrnu, kterou může, ale když se odvrátíte, odejdete z toho místa a řeknete: „Možná, že ještě nejsem spasený, možná, že jsem ještě nebyl uzdraven“, tehdy se od Něho odvracíte, a Bible říká, že jste dětmi nepravými a ne děti Boží.

48 Bůh zkouší každého syna, tak jako zkoušel Abrahama, a my jsme semenem Abrahamovým, a přesto, že jsme zemřeli v Kristu, stáváme se semenem Abrahamovým, stáváme se dědici podle zaslíbení. Semenem Abrahamovým podle ducha, kterého měl Abraham. On obdržel zaslíbení a naši otcové doufají v Boha a drželi se toho zaslíbení, úplně nemožného, ale drželi se ho přes 25 let, než bylo veřejně projevono. On se stával stále silnějším ve víře a jeho semeno kráčí ve šlépějích svého otce. Nehledí na to, co se děje kolem. Když je za nás modleno, bylo to dokonáno! Když všechno odstraníme z cesty, když splníme všechny požadavky, když odstraníme z cesty každou překážku, můžeme prosit Boha, povstat a vidět, že jsme to obdrželi.

49 Bůh v tom způsobu zkoušel Joba. Když Job prosil o smilování, když Job obětoval oběti za své děti, ten prorok znal jenom jednu věc, kterou mohl udělat, a to byly zápalné oběti. To bylo všechno, co Bůh vyžadoval.

50 Bůh nevyžaduje vzdělání a mnoho jiných hloupostí. On vyžaduje jenom srdce poddané své vůli. On nevyžaduje zvláštního oblečení. On nevyžaduje, abys měl seminář a vědecké hodnosti. Chce pokorného zkroušeného zlomeného ducha, srdce ochotné, aby Ho přijalo.

51 On zkoušel Joba. Pohledme, jak Job reagoval. Jakou reakci u něho Bůh našel, když vzal jeho ovce, jeho voly, jeho velbloudy, jeho děti. „Uvidím, co na to nyní Job řekne.“

52 A on řekl: „Hospodin dal, Hospodin též odňal. Buď požehnáno jméno Hospodinovo.“

53 A našel Bůh u Joba to, čím se chlubil před satanem: „že mu není rovného na zemi.“

54 A potom, když zahřměly hromy, když udeřily blesky a duch sestoupil na proroka, tehdy zvolal: „Ačkoli já vím, že vykupitel můj živ jest, a že v den nejposlednější nad prachem se postaví. A ač by kůži mou i tělo červi zvrtili, však vždy v těle svém uzřím Boha. Tolikoť jsem slyšel o Tobě, nyní pak i oko mé tě vidí.“

55 On zkoušel židovské mládence, aby viděl, jak budou reagovat. Oni vyznali mezi pohany, že „je živý Bůh a tím Bohem je Jahve. Je to Bůh nebe i země a každá duše je v Jeho rukou“. A Bůh svolil s tím, aby byli zkoušeni. A oni splnili každý Jeho požadavek, modlili se a všechno odstranili z cesty. Oni se nesklonili před sochou krále, který rozkázal sedmeronásobně rozpálit oheň v peci. Nepochybuji, že se jim satan pokoušel namluvit: „To je konec vaší cesty.“ Ale líbí se mi to, co oni

odpověděli: „Náš Bůh je mocen nás vysvobodit z ohnivé pece, ale jestliže tak neučiní, my neporušíme Boží Prikázání, my zůstaneme věrni! Ať naše víra zazní v příštích letech, že jsme stáli věrně ohledně Božího zaslíbení.“

⁵⁶ Můj Bůh je mocen mě z toho uzdravit, můj Bůh je mocen mě z toho invalidního vozíku osvobodit. Můj Bůh je mocen to učinit. Já jsem Ho přijal za svého Lékaře. Vyznal jsem Mu svoje hříchy, nevěru. Vyznal jsem, že věřím, že On je mým Lékařem. Necht' přijde to, co má přijít. Jestliže nejsem zdravý dnes, budu zdravý zítra. A jestliže to nebude zítra, bude to v příštím roce. Hospodin dal, Hospodin též odjal. Buď požehnáno jméno Hospodinovo!“

⁵⁷ Zde to máme. Když oni vešli do ohnivé pece, když se nacházeli ve zkoušce a byli zkoušeni, zůstali věrni až do konce. Ale Bůh se tam nalézal, aby v pravé chvíli zasáhl a vysvobodil je. Oni si byli vědomi modlitby, vědomi si toho, že jejich hříchy byly vyznány. Vědomi si toho, že všechny požadavky byly z jejich strany splněny. A přesto to vypadalo, že On mlčí. On mlčí jenom proto, aby tě zkusil, aby viděl, kdo ve skutečnosti jsi, co je ve tvém nitru. Zda pravdivě celým srdcem stojíš za tím, co jsi vyznal svými rty. A to musí hluboko proniknout. My mluvíme svými ústy, ale zda to stejné mluví naše srdce?

⁵⁸ Ta žena ale věděla, že splnila všechny požadavky týkající se jí a Bůh stále mlčel, zdálo se, jako kdyby Ho nezajímalo, zda žije nebo umírá. Ale Bůh byl v té době činný. I když o tom ona nevěděla, mluvil k Eliášovi. Vysušil potok, vztáhl svoje ruce a potok přestal téct. Eliáš se zeptal: „Pane, proč přestal téct?“

⁵⁹ A On odpověděl: „Přikázal jsem ženě vdově, aby tě živila.“ On již rozkázal a ona o tom nevěděla.

⁶⁰ On možná přikázal ohledně tebe, vydal svědectví o tvém uzdravení; a ty o tom nevíš, ale jen se toho chyt'. Jestliže si jsi jistý, že jsi splnil všechny požadavky, jestliže jsi jistý, že jsi učinil všechno, o čem jsi věděl a položil ses před Bohem, zůstává jenom jedna věc. Chopit se Jeho zaslíbení. Vytrvat! Bůh zaslíbil, že odpoví. On to učiní. Ty nevíš, co On kterému andělu přikázal, nebo co máš učinit. To může být dnešního večera, dříve, než započne služba s uzdravováním, nebo zítra večer. Snad Bůh pohleděl na tvůj stav dnešního dne. Možná slyšel tvoji modlitbu.

⁶¹ Je mi líto, když se musím dívat na němé a hluché lidi. Chci vzkládat ruce a modlit se za ně. Ale musel jsem to přestat dělat

minulého večera. Avšak řekl jsem, že jsem vůči těm ostatním nepostupoval nejlépe. Avšak odkud mohu nabýt přesvědčení, že ten mlčící Bůh, který zná srdce, ví, že ti lidé splnili Jeho požadavky a jsou hotovi a Anděl je přítomný dnešního večera, aby je vysvobodil ze všech jejich bolestí. Odkud to mohu vidět? Bůh možná přikázal ohledně jejich vysvobození dnešního večera. Jestli se budu modlit za nemocné, či ne, oni to obdrží, neboť si to Bůh vyžádal. Upevněte se v Bohu a držte se Ho. Splňte Jeho požadavky. Bůh ví, co dobrého má učinit. Ví, v jakém pravém způsobu má postupovat.

62 Vypadá to divně, že Bůh posílá svého proroka do domu vdovy. Co je to za místo! Ale to mu sela být velmi ctnostná žena, jinak by tam byl neposlal svého proroka. Musela to být osoba hodná toho, aby přijala takového muže, jakým byl Eliáš.

63 Pamatujete Zachariáše, který byl poslušný a očekával, že mu Bůh dá dítě a do jeho domu byl poslán anděl Gabriel. Zrovna tak panna Maria žila ctnostným a čistým životem a očekávala splnění Božího zaslíbení. A také k ní byl poslán anděl.

64 A jestliže chodíme spolu s tímto Světlem a flirtujeme s ním a v takovém stavu očekáváme zjevení andělů, očekáváme div, nacházíme se mimo Boží program. Tvůj život musí být správný. Očisti svůj dům, očisti se ze všech zlovyků, vyhod' své karty, zbav se světských společníků, připrav se a potom Anděl Boží může promluvit a říci: „Neboj se, to jsem Já.“ Tehdy se věci mohou uskutečnit.

65 Ta malá žena se modlila. Nevěděla o tom, že tam po úbočí kopce sestupuje prorok, on měl vidění o tom, kam má jít. Bůh nevedl svůj, lid naslepo. On jim říká, kam mají jít. On hleděl na město. Byl to žalostný pohled, lidé umírali hladem. Volali o kapku vody, vyhladovělí... To je obraz nemravnosti, to je odraz hříchu.

66 Ten národ je proto v takovém stavu. Rovnováha - samotný zákon přírody se nemůže shodovat s tím, že my rozhazujeme peníze, žijeme prostopášný život a polovina světa hladoví. (A to jsou všechno lidské bytosti, za které Kristus umřel.)

67 Z toho důvodu tak velice leží na mém srdci misie. Zde v Phoenixu jsou vynikající kazatelé, jako i v celých Spojených státech, kostely stojí na každém rohu - velcí muži Boží, shromáždění s uzdravováním, velcí muži jako Oral Roberts a jiní velcí muži Boží, kazatelé. Ale v odlehlých zemích lidé umírají po tisících každého dne. A ani neslyšeli Jméno Ježíš. Chudí, špinaví, hladoví černoši v zapadlé

Africe a Indii, malé lidské postavy se valí po ulicích, umírají a ani nevědí, co to znamená „Bůh“. A my se místo toho přeme na téma ne velkých rozdílů v náboženských názorech. To není úplně v pořádku. (Ne, moji přátelé.) Pohledte, zda se to stejné ozývá ve vašich srdcích.

68 Pozorujme tu prostou chudou ženu. Ona vyhlížela oknem a zjistila, že již začíná svítat. Málo věděla o tom, co ji čeká. Ona myslela jenom na svoji smrt a smrt svého chlapce. A když ještě spala, ještě chvíli ji sledujme. Když se pomodlila, upravila si vlasy, odhrnula si je z očí a řekla: „Můj drahý synku, ty jsi tak podobný velice svému milovanému svatému tatínkovi. Ó, kdybys věděl, jak on velice doufal v Boha! On položil život při obraně izraelského národa - v bitvě! A ty jsi mu tak velice podobný. A nerozumím, miláčku, proč nevinný musí trpět s vinným, ale je to tak.“

69 Ten národ, křesťané, bude trpět z důvodu své nespravedlnosti ve věcech politických. A to způsobí utrpení celého národa.

70 Nyní vidím, jak jde a říká: „Připravím placku. Zůstalo mi ještě trochu mouky na zadělání placky, malého bochníka chleba, z toho co zůstalo. A až ho sníme, zemřeme.“ A tak jde do místnosti, bere mouku z nádoby a vidím, jak její kostnatá ruka vysypává z nádoby zbytek, narážející na dno malé dížky. Vysypala to do posledního prášku, takže toho nakonec stloukla na zadělání jedné placky. A potom bere do ruky džbánky a do poslední kapky vylévá olej, kterého zůstala možná lžička.

71 Hle, mouka - všechny ty věci mají svůj význam. Mouka reprezentuje Krista. Kristus byl obětní moukou. Když se mlelo obilí na oběť obracení (Kristus byl v oběti obracení ve Starém zákoně), mlelo se na zvláštním druhu kamene, aby každé obilní zrnko bylo rozmačkáno stejně, neboť Ježíš Kristus je včera i dnes tentýž, i na věky.

72 Pamatujete, jak někteří z prorockých učedníků neuměli rozeznat tykev od hrachu. Hodili tykev do nádoby s hrachem a uvařili a potom křičeli:

„Smrt v hrnci.“

73 A Eliáš vzal hrst mouky a hodil ji do toho hrnce a řekl: „Jezte!“ Co způsobila ta mouka? Ta mouka v hrnci změnila smrt na Život. Ten pramen smrti se přeměnil na pramen života.

74 To stejné je v dnešním dni. Když se ve tvé nádobě nachází smrt, Kristus vhozený do tvé nádoby tě zachrání od smrti a přenesení do

Života. Kristus způsobí tu změnu. On sestupuje do lidského srdce, On dává pokoj, který převyšuje všeliký rozum. On také dává věčný Život. „Kdo věří v Syna Božího, má život věčný a nezahyne na věky.“

75 Ona měla mouku, která představovala Krista. A Kristus je Slovo Boží. „Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. A Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi.“ Kristus - Oběť Mouky! Potom odešla a vzala nádobku s olejem. Olej reprezentuje Ducha. Ona vzala Slovo a Ducha spolu a zamíchala je.

76 Cosi musí nastat, když se to stane! Kéž by se tak stalo dnešního večera, aby Slovo, které vám káží, padlo do vašich srdcí. A potom sestoupí Duch Svatý a způsobí smíchání. Pohledme, co se tehdy děje, když se Slovo a Duch spojí. Ježíš řekl ženě u studny: „Ale jdeť hodina, a nyníť jest, kdyžto praví modlitebníci modliti se budou Otci v duchu a v pravdě.“ A On je Pravda.

77 Pohledme, co učinila mouka. Ona smíchala Slovo a Ducha. Mnoho lidí má Ducha bez Slova. Někteří zase mají Slovo bez Ducha. Ale vezměte ty dvě složky a postavte je opatrně na svá místa a budete z toho mít placku na cestu. Cosi z toho povstane.

78 Ubohá malá vdova. Ona nevěděla, co činí. Ale Bůh řekl Eliášovi: „Přikázal jsem Jí.“

79 A Eliáš je již na cestě dlážděné kamením, přichází a vidí, jak se jeho vidění naplňuje. Zde stojí ona, utírá si slzy z očí do starého potrhaného rukávu a říká: „Ó Jahve, Bože, moje víra přece nikdy neselhala a nemůže selhat! Tak či jinak to vypadá, i když to nemohu pochopit, ale byli jsme poučeni, že všechny věci napomáhají k dobrému.“ A přitom zadělávala těsto, čímž obdržela malou placku, hladce zformovanou a vyhlazenou. A potom říká: „Nyní je čas, abych šla na pole a nasbírala trochu dřeva.“ Vychází na pole a říká: „Ó, Pane, to ubohé malé hladové břicho a já jsem nejedla dva nebo tři týdny. I svůj podíl placky dávám jemu.“

80 To je matka. Matka, která miluje své dítě. K tomu se nemůže nic přirovnat, jedině Boží láska a dokonce „matka může zapomenout na své nemluvnátko, ale já na vás nezapomenu nikdy. Vaše jména jsou vyryta na mojí dlani“. Jakže bych tě mohl zapomenout? „Neopustím vás a nepohodím vás, budu s vámi až do konce světa.“

81 Pohleděla na své dítě, možná že ho políbila na čelo a odešla. Co kdyby omdlela a umřela na poli? Odchází a slunce se v té době prodírá přes judské vrchy. Hledí na slunce, které opět začíná pálit. Na ulici

slyší klení. Přitom vychází na dvůr. Zvedne ze země dva kusy dřeva (ne plnou náruč), dva kusy. Co znamenají? Kříž.

82 Každý z vás, každý můj indiánský přítel i každý lovec ví, jakým způsobem udržovat oheň. Dělá se to tak, že se zkrříží kusy dřeva, dva malé trámký uprostřed. A potom se posouvají jeden ke druhému. Tak můžete udržet oheň přes celou noc. Často, když jsem ležel na poušti a neměl jsem u sebe nic víc, než takovéto dva kusy dřeva a přesto jsem se mohl zahřívát celou noc. To stačilo na zahřátí. Uprostřed se udržuje teplo.

83 Co ona nyní udělá? Zapálí ty dva kusy dřeva. Slovo a Duch přinesli sami sebe v oběť na kříž. Hotovi splnit svoje povinnosti, hotovi žít. Klade Slovo i Ducha, to znamená svou víru ve Slovo Boží skrze Ducha Svatého, jde se sama obětovat na kříž. Když drží ty dva kusy dřeva v rukou a vrací se domů, a hle, od brány zaznívá nějaký hlas: „Paní.“

84 Těsně předtím jakýsi starý, možná plešatý, se šedivými vousy a dlouhými vlasy, splývajícími až na ramena, muž s ovčí kůží obtočenou kolem ramen, kráčí po ulici a říká: „Pane, ten dům musí mít bílé stěny. Tam má stát mladá hezká žena. (Ona musela být mladá, protože měla nedospělého syna.) Ona bude stát na dvorku. Ty jsi mi řekl, že to je ta vdova, která mě má živit. Kde se nachází? Musím jít dále.“ Duch ho vede tím směrem. Potom odbočí stranou. Ach, to je překrásné! Synové Boží jsou vedeni Duchem Božím. Nehledě na to jak divně to zní, Oni jsou vedeni! On jde ulicí dolů a nahoru a dolů a znovu jinou ulicí. A po chvíli Duch říká: „Pohleď napravo.“

85 On hledí, obrací hlavu tímto způsobem, tak jak to dělá On zde na pódiu večer co večer. Ó, Bůh zůstává stále stejný! „Pohleď napravo, nalevo, tam se kdosi modlí, kdo je potřebný.“

86 On pohleděl napravo. „Říkáš, tam jsou bílé zdi, tak v pořádku. Odtud již nemohu jít dál. Zde roste ten starý strom, zde je všechno přesně tak, jak jsem to viděl ve vidění.“ Otevírají se dveře a vychází drobná žena.

87 Ona vychází, aby si přinesla dva kusy dřeva. Ona nemohla vzít tři, na kříž je třeba dva. Zdvihá ty dva kusy, dává si je na ramena a jde zpět a přemýšlí: „Udělám tu placku a až se chlapec vzbudí, tak mu dám jíst. Potom ho vezmu do náruče a budeme čekat, až přijde smrt.“ Šla do svého domu.

88 A náhle slyší cizí hlas za branou, který říká; „Ženo, nepřinesla

bys mi doušek vody v nádobě?”

89 Obrátila se a pomyslela si: „Tam v bráně stojí nějaký upřímný starý člověk.“ Pozorně si ho prohlížela. Možná, že si otřela slzy z očí. Bylo ještě velmi brzy. Jak vidíme, Bůh jedná velmi podivně. Ona byla ochotna se obětovat. Voda byla v tom čase velmi drahocennou součástí. Přece již tři a půl roku nepršelo.

90 „Přineseš mi doušek?“ Možná, že mu Bůh řekl, aby ji o to poprosil. A chtěl uvidět, jakým způsobem na to zareaguje. „Přineseš mi v nádobě doušek vody?”

91 Pohleděla na něho a pomyslela si: „Zní to jaksi jinak, v tom starém člověku cosi je, co vzbuzuje můj soucit.“

92 Každý věřící v Boha se rozdělí do poslední kapky se svým bližním. Ano! Ta jedna věc je vlastní letničním. Oni jsou hotovi, pro Boží věc, svléci ze sebe poslední kousek šatů! To je pravda, to je pravda. To je velká věc. To je při nich to největší. Oni jsou největšími dárci na světě. Jsou si vědomi toho, že pozemský prospěch nic neznamená. Oni skládají svoje poklady v nebi, neboť se tam ve svém čase budou nacházet.

93 Tak to bylo i s tou ženou. Řekla: „Rozdělím se s tebou o moji vodu. Stejně zemřeme. Posvětim ten doušek vody, podám ho tomu upřímnému starému pánovi, zde stojícímu, protože vypadá unavený a žíznivý.“ A řekla: „Přinesu ji.“ A odešla.

94 A opět slyší jeho hlas: „A nepřinesla bys mi ve druhé ruce skývu chleba?“ Ó, můj drahý! Co nyní bude?

95 Její poslední naděje k zachování dítěte při životě. Poslední naděje, kterou měla. Nyní již nebude chleba ani oleje, všechno bude chybět. (V originále schází kousek projevu - vydav.) ... chleba. Zůstalo mi v nádobě již jen trochu mouky a tolik oleje na zadělání mouky, co jsem již konečně učinila. (Jinými slovy: vzala jsem Slovo a Ducha a spojila dohromady. A nyní nesu kříž, abych to položila na kříž, za tím účelem, aby vznikla placka, která může darovat život.) A když se Duch a Slovo spojí na kříži, povstane bochníček chleba pro tebe. To je pravda. „Spojila jsem to a nyní to chci upéct a dát svému umírajícímu chlapci, který celou noc plakal o tu trochu pokrmu. Nyní mu to chci dát. Chci posvětit sama sebe. Chci mu to dát. A potom ho vezmu do náruče a budeme očekávat na smrt.“

96 A on řekl: „Ale nejdříve mně přines malý kousek chleba.“ Není

to divné, že takový muž se obrací takovými slovy k ženě, vdově, která umírá a které zůstal v domě drobet pokrmu a má ještě umírající dítě? Bůh činí divné věci! Řekl: „Udělej mi nejdříve malý chléb!“

97 Ona uvažuje: „Bible přece říká, že máme přijímat cizí, máme se starat o příchod. Často to byli andělé, ačkoli to nikdo nevěděl, že to byli oni.“ Odpověděla: „Ano, já to udělám.“

98 A když se odvrátila, řekl: „Neboť...“ Ach, bylo to největší potěšení, které kdykoli jakýkoli věřící mohl slyšet: „Neboť tak mluví Hospodin!“ To bylo slovo, na které ona čekala. „Neboť toto praví Hospodin Bůh Izraelský: Mouka z kbelíku toho nebude strávena, aniž oleje v nádobce té ubude až do toho dne, když dá Hospodin déšť na zemi.“

99 Co z toho můžeme vyvodit? Hledejte nejprve království Boží a Jeho spravedlnost a toto vše vám bude přidáno. „Odkud já to mohu vědět? Jak to mohu poznat, bratře Branhame?“ Jediná věc, kterou vím, dovol, aby Bůh zaujal první místo ve tvém životě a posvět se, kráčeji vpřed, spoj olej, spoj Slovo a Ducha, polož se na kříž a řekni: „Zde jsem, Pane.“ Postav Boha ve všem na první místo!

100 „Neboť toto praví Hospodin Bůh Izraelský: Mouka z kbelíku toho nebude strávena, aniž oleje v nádobce té ubude až do toho dne, když dá Hospodin déšť na zemi.“ Z toho poznala, že to byl prorok Boží, který k ní mluvil. Ó, srdce v ní muselo poskočit! Ona běžela, udělala ten malý chléb a přinesla mu ho. Taktéž vodu. S chvěním v rukou, tváře měla zapadlé v obličejí, ale věděla, že Bůh přišel, aby ji zachoval a daroval jí něco více, než bochník chleba.

101 Ó, přijměte jedno malé Boží zaslíbení, všechno ve svém životě napravte, všechno odstraňte z cesty a očekávejte na to, co se stane! Připravte srdce, odstraňte nevíru. Použijte tu malou víru, kterou máte a položte to na kříž a potom řekněte: „To je všechno, Pane, co mám, vezmi to.“ A potom pozorujte změny událostí ve vašem životě. „Tak praví Pán.“ Ó, On je dnes tím stejným, jakým byl před věky, a ona to očekávala.

102 Možná, že to nyní vypadá ještě velmi temně, ale jak víte, časy se musíme ještě učit. (Jednoho večera jsem již na toto téma mluvil.) Než nastane den, je vždy nejtemnější tma, jestliže jitřenka svítí. Ona svítí a zvěstuje příchod slunce.

103 V Německu existuje jistý obraz, který je nazýván obrazem „oblaku“. V jistém smyslu je podobný tomu obrazu „Ukřižování“, který

se nachází ve Forest Lawn v Los Angeles. (Ten velký obraz je tak široký jako tato budova napříč. Museli postavit speciální budovu, ve které by tento obraz mohl být umístěn, možná, že ho mnozí z vás viděli.) V Německu ten obraz nazývají „Pochmurný den“. Tak nějak. Když se nacházíte v určité vzdálenosti od toho obrazu, vypadá to, že vidíte samé zlomyslné mraky, které se vzdouvají jeden přes druhý. Ale když na ten obraz zasvítí světlo, vypadá to, že se všechny mraky pohybují, a obraz je zkonstruovaný tím způsobem, že odráží světlo a vypadá to, že přichází bouře, která všechno zničí. Potom průvodce říká: „Pojďte blíž a podívejte se.“ Když se nacházíte v nevelké vzdálenosti od obrazu, vidíte, že tam nejsou skoro žádné mraky, ale jenom křídla andělů, které radostně narážejí jedno o druhé. Je to zamaskované požehnání.

¹⁰⁴ Možná tvoje nemoc, tvoje obětování, které se nalézá na tom místě, je také jenom zamaskované požehnání. Andělé Boží jsou přítomni, aby v radosti spojili svoje křídla, a když je v Božím Slově napsáno, že se andělé v nebi radují nad jedním hříšníkem, který činí pokání. Pomyslete na to. Neboť tak praví Pán, Ježíš Kristus včera i dnes tentýž jest, i na věky. Jeho milost se nemůže vyčerpat. On vám ochotně udílí to, po čem zatoužíte ve vašich srdcích.

¹⁰⁵ Skloňme naše hlavy k modlitbě a chvíli se modleme. Doufám, že jsme v této chvíli nakloněni k tomu, abychom se modlili. Je zde někdo z vás (zavřete oči a skloňme hlavy do prachu, z kterého jsme byli vzati. Jestliže Ježíš bude prodlévat, tak se všichni musíme vrátit do prachu). Kdo není spasený, nechcete zvednout svoji ruku a říci: „Bratře Branhame, můj život je provázen nouzí, nejsem spasený, vzpomeň na mne večer ve své modlitbě. Bratře, zvedám svoji ruku.“ Je zde taková osoba, chlapec, děvče, muž nebo žena, kteří nejsou spaseni? Již se vás více nebudu ptát tímto způsobem, jenom nyní zvedněte svoje ruce, abych se za vás mohl modlit.

¹⁰⁶ Ó, zde napravo. Nechtť tě Bůh požehná. Bůh nechtť tebe požehná. Nechtť tě Bůh požehná. Také i tebe, i tebe. Je ještě někdo? Někde tam vzadu i zde v prostředních řadách, zvedněte vaše ruce. Nikdo se na vás v tuto chvíli nedívá. Dovolte, abych jenom já a Duch Svatý viděl ty ruce. Bůh nechtť tě požehná, Bůh nechtť tě požehná. Tak by to mělo být.

¹⁰⁷ Je tam ještě někdo v prostředních řadách, kdo chce zvednout ruku a říci: „Bratře Branhame, ještě nejsem křesťanem a jsem unavený, Duch Svatý je ode mě vzdálen a nemluví ke mně. Avšak, ale

vím, že jsem v bludu, nebyl jsem nikdy znovuzrozený z Ducha Svatého. Víím, že to se mnou není v pořádku. Ne všechny věci jsou v mém životě vyznané. Nesplnil jsem všechny Boží požadavky.“

¹⁰⁸ Možná, že jsi nemocný. Nic ti nepomůže, dokud neuspokojíš Boží požadavky. „Bratře Branhame, já jsem po dlouhou dobu vyznával křesťanství, ale po celý ten čas jsem pochyboval o Božím uzdravování. Vždy jsem se divil, jak má Duch Svatý skutečně pravdu.“ Ó, drahá sestro, drahý bratře. Tímto způsobem nemůžete od Boha nic přijmout. Musíte splnit každý požadavek a ujistit se, že stojíte v Boží pravdě a potom se chopte Božích zaslíbení a držte se jich.

¹⁰⁹ Tady z levé strany, nachází se zde někdo, někdo z vás mladých. Jestliže nejsi křesťanem, zvedni ruce a řekni: „Vzpomeň na mne, bratře Branhame.“ Ó, Bůh nechť tě požehná, vidím tvoji ruku, ano, tam vzadu, tam vzadu, vidím tě, paní, tam, ó ano. Ano, vidím tě děvče. Nechť vás Bůh požehná. To je dobré.

¹¹⁰ Slíbil jsem vám, že budu prosit jenom o to, abyste zvedli svoje ruce. A nyní se budeme modlit. Ale dříve, než to učiníme (hříšníci, kteří zvedli svoje ruce, bylo jich asi 20-30). Nechť všichni nemocní zvednou ruce a řeknou: „Vzpomeň na mne, Bratře Branhame, ve své modlitbě, aby se Bůh nade mnou smiloval a uzdravil mne.“ Ó, zdá se mi, že tady je asi 200-300 rukou. Modleme se.

¹¹¹ Náš nebeský Otče, je to veliká milost, že k Tobě můžeme přicházet s těmi potřebami. (V originále schází kousek projevu - vydavatel). Oni pozvedli ruce a to dokazuje, že Duch je větší než věda. Otče, Ty jsi řekl: „Nikdo nemůže přijít ke Mně, jestliže by ho Můj Otec netáhl. A všichni, kteří přišli ke mně, obdrží věčný život.“ Pane, oni patří Tobě. Dej jim Život. V tuto chvíli, když sedí na svých místech, nechť obdrží věčný Život. Abys je mohl vzkřísit v posledním dni a představit je Bohu, Otci, v nebesích, jako drahé klenoty v koruně své Církve. Daruj to, Otče.

¹¹² Modlím se i za ty, kteří se nacházejí ve zkoušce a jsou nemocní. Mnoho rukou se zvedlo dnešního večera, neboť viděli, že ta žena skutečně potřebovala Boha; ona viděla přicházející hodiny zkoušky. Nepochybuji o tom, že se zde nachází mnozí takoví, kteří jsou v podobném stavu, musí zemřít, ale Bůh již přikázal svým prorokům a všechno je připraveno. Všechno bude konat ve správném způsobu. Jestliže jsou přesvědčeni, že je všecko v pořádku, pak jsou si jisti v Bohu. Jsou přesvědčeni, že On dodržuje své sliby. A tudíž se modlíme, Otče, abys s nimi v této večerní chvíli jednal jako se svými

milými nemocnými dětmi a že bys chtěl uzdravit jejich nemoci a dal jim moc, milost a víru. Učiň to, Otče.

113 Požehnej všechny kazatele, kteří se zde tohoto večera nacházejí, tvé drahé proroky. Prosíme, abys je pomazal, Pane, aby se stali těmi, kteří žehnají domy těch lidí, aby byl dostatek Chleba Života v jejich domech, dokud oni žijí. Dej, aby jejich nádoby nikdy nevyšchly a také jejich kbelík se nikdy nevyprázdnil. Aby se duchovní chléb nalézal v každém kostele v této zemi. Pane, rač nasytit hladové a potřebné. Daruj to, Pane.

114 My Tě milujeme, ale víme, že Ty jsi nás miloval nejdříve, neboť když jsme ještě byli hříšníci, Kristus umřel za nás. Nevinný za vinné, stal se Obětí slitování za naše hříchy, aby nás usmířil znovu s Bohem; když jsme byli ztraceni a nesmířeni, bez Boha i Jeho Syna, vyhnáni z ráje Eden za naše přestoupení a přestoupení našich otců, které nás dovedlo do chaosu hříchu a Ježíš nás tak miloval, že z Boží vůle sestoupil a vykoupil nás Bohu skrze svůj Život, který položil jako oběť na Golgotě. Díky Tobě, Otče, za všechnu Tvoji dobrotu.

115 My žijeme ve stínu poslední doby. Zítřejší večer již nemusí nastat. Nevím, Pane, to záleží na Tobě, ale dokud je ještě dnes možnost, že někdo může vejít tohoto večera, Otče, modlím se, abys seslal svého Svatého Ducha.

116 Ty jsi řekl: „Tak, jak bylo ve dnech Sodomy, tak bude ve dnech Syna člověka.“ A ve dnech Sodomy byly tři třídy lidí: hříšníci, vlašníci členové církve a vyvolení. Byli to Sodomité, Lotovci a také Abrahamovci, (kteří byli povolání z tohoto světa). Sodomité přijali dva kazatele, aby jim posloužili velkým poselstvím. A skupina Abrahama obdržela znamení a tím znamením byl muž v zaprášeném oděvu, který znal Abrahama, i když byl cizincem; znal Sáru, jeho ženu, znal její jméno, a řekl Abrahamovi, v době, kdy byl obrácen zády ke stanu Sáry: „Proč se Sára směje?“ Ó Bože, kdyby se církev mohla probudit a spatřit to! Tak jak Ježíš řekl: „Jak to bylo v době Sodomy, tak to bude v době příchodu Syna člověka.“ Ten stejný Bůh se zjeví v těle své Církve a ukáže to stejné znamení. Daruj to, Pane, znovu dnešního večera. Prosíme o to ve Jménu Ježíše. Amen.

*„Miluji Jej, miluji Jej, (oslavujte Jej sladce
v Duchu)
neboť On dříve miloval mne
a vykoupil spasení mé na Golgotě.“*

117 Cítíte se očištěni po skončení tohoto poselství? Nechť Duch Svatý očistí vaše srdce ode vši nevíry a vede vás zpět na Boží cestu. Nyní máme chvíli, abychom Jej velebili. Poselství bylo ukončeno, a proto Jej velebme ještě jednou písní: „Miluji Jej.“ Každý z nás tiše a sladce. Zavřete oči, hleďte na Něho vašima duchovníma očima a pozorujte, co učinil pro tu vdovu. Jste pro Něho tak drazí, jako ta vdova. On zachoval také váš život. Milujete Jej?

*„Miluji Jej, miluji Jej,
neboť On dříve miloval mne
a vykoupil spasení mé na Golgotě.“
„Nejlepší Lékař blíží se, lásky plný Ježíš.
Nemocným duším Posila, jediný Spasitel Ježíš.
Překrásná píseň z nebeských sfér, z úst
andělských plyne dolů, zpívej duše spolu s nimi
Ježíš, Ježíš, Ježíš.“*

118 Zatímco varhany jemně hrají (bratr Branham si prozpěvuje: „Nejlepší Lékař“ - vyd.). Když slyším tu píseň, připomíná mi to určitou věc. Nedávno, když jsem byl v Port Wayne, Indiána, nacházelo se tam jedno děvče od Dunkardů, které hrálo na piano. Nebylo letniční, ale měla krásné dlouhé vlasy, rozpuštěné na ramena, a já jsem se právě začal modlit za nemocné. První stál v řadě mladý chlapec, který byl mrzákem po obrně. Vzal jsem toho chlapce z náruče jeho sestry a drže ho jsem říkal: „Skutečně, nejlepší Lékař se blíží. On zná všechna tajemství našich srdcí.“ A řekl jsem: „Věříš tomu? Před posluchačstvem čítajícím několik tisíc lidí.“

119 Ano, odpověděli ve víře. Ale oni stáli poněkud vzadu, neboť toho večera museli vyslechnout pro ně dosti těžce pochopitelné poselství.

120 A řekl jsem: „Věříš, že mi Ježíš Kristus může říci, kdo je ten chlapec a jak se jmenuje? Budeš pak věřit? Bude to tentýž Anděl, který potkal Abrahama a věděl co Sára... ten stejný Ježíš, který znal Natanaele, který znal Petra a nazval ho jménem, který jmenoval ženu u studny a ty jiné věci? Bude to ten stejný Ježíš?“ Všichni zvedli ruce. Shodli se, že to tak bude.

121 A Duch Svatý začal zjevovat, a když to učinil, ten chlapec vyskočil z mé náruče a prostě běhal po pódiu a matka sedící v křesle naproti tomu malému chlapci omdlela a ten chlapec běhal tam a zpět. A ta pianistka, které hrála na piano, úplně zbělela v obličeji a náhle

vyskočila a běžela středem toho shromáždění a vlasy se jí rozpustily na ramena, byla oblečena v bílé sukénce. Připomínala andělskou bytost. A náhle začala zpívat v neznámém jazyku. A když začala zpívat, tak piano nevynechalo ani jednu notu, hraje: „Nejlepší Lékař blíží se, lásky plný Ježíš. Povzbuzujíc pokleslá srdce, jediné Jméno Ježíš.“

122 Lidé se tehdy sběhli kolem oltáře plačíc a padali v řadách mezi lavicemi a křičeli: „Bože, smiluj se nade mnou.“ Ó, jaké nádherné shromáždění jsme prožili!

123 Největší Lékař je stále přítomen. On nikdy neselhal. On nemůže selhat. Kolik z vás věří z hloubi srdce, z hloubi vašich srdcí, vy, kteří jste sem přišli tohoto večera v očekávání uzdravení a moci Boží?

124 Je zde v této budově přítomný někdo, „s výjimkou těch tří chlapců, kteří tam sedí, těch tří pocházejících z Arkansasu, se kterými jsem osobně mluvil; bratr Pat Tyler, který je tím navráceným gangsterem, bratr Williams, který tam také sedí a bratr Gene Goad, můj přítel, který tam také sedí. Mám za to, že to jsou všichni známí, které vidím v této budově v tuto chvíli. Osobně znát ty lidi, kteří zde sedí.“

125 Jednoho dne jsem stál drže Korán v jedné ruce a Bibli ve druhé před 100 tisíci lidmi a řekl jsem: „Jedna z těch knih je pravdivá a druhá falešná.“ Křesťanské náboženství je jediným náboženstvím mezi všemi jinými; a skupina plného evangelia je ta jediné mezi nimi, které může potvrdit, že Ježíš Kristus ještě žije. Ostatní skupiny jsou založeny jenom na teologii. A oni ohledně toho říkají, že „to je jenom psychologie.“ Mohamedáni říkají: „Máme také dostatek psychologie. Můžeme také stejně tak hlasitě křičet nad naším prorokem, jak vy to děláte nad svým Ježíšem. Ale náš prorok nám nic neslíbil. Avšak Ježíš vám slíbil, že vás vzkřísí z mrtvých a také to, že ty věci, které On činil, i vy budete činit, neboť On bude ve vás. A vy říkáte, že náš prorok je v hrobě mrtvý a vy máte z mrtvých vstalého Ježíše. Nechtě tedy vidíme Jeho díla.“

126 S teology můžeme nanejvýš podiskutovat na téma řeckých výrazů, ze kterých vznikají nedorozumění, ale vůbec se je nepokoušejte přivést ke konfrontaci s nimi (mohamedány). Doporučuji, abyste raději vlastnili to, o čem chcete mluvit. Vy o tom dobře víte. To je důvod, proč se tak těžko získávají misionáři k práci mezi nimi. Oni vědí, o čem mluví. A vy jste to povinni vědět také, jinak vás mohou uvést do rozpaků.

127 Přátelé, jsem dnešního večera tak vděčný, že mohu vědět, že náš Ježíš je Pravda. (A také každé zaslíbení, které On řekl.) Kdybych mohl někoho z vás uzdravit, určitě bych to učinil. Kdybych to neučinil, byl bych pokrytec. Ale já to nemohu učinit. Ale Bůh pro církev daroval dar, v souladu se svým zaslíbením.

128 V dobách Luthera jsme žili skrze ospravedlnění. V dobách Wesleye jsme žili skrze posvěcení. Církev se stávala menšinou. A ve dnech letničních jsme žili skrze křest Ducha Svatého a obnovení darů. Jsme pravou menšinou při příchodu Syna Božího. Tamti věřili díky víře. Tamti zase křičeli; při posvěcení. Zde mluvili v jazycích, majíce dar, ale nyní máme zároveň jak negativ, tak pozitiv. A závěrečný Kámen sestupuje na pyramidu. Je to čas konce, kdy Kristus a Jeho Církev se stávají tak velice sobě podobnými, že brzy povolá mrtvé jak z metodistů a luteránů a všechny ostatní, kteří byli před nimi, a nastane vzkříšení. Ti, kteří spí, kteří zemřeli v první, druhé, třetí, čtvrté, páté, šesté i sedmé bdění, povstanou v tom dni, aby potkali Ježíše na oblacích. Ta hodina nadešla. Přátelé, příchod Páně je velmi blízko.

129 Hledíme na Jeruzalém a vidíme, že židé byli zaslepeni kvůli nám. Ale fíkový strom vytlačil pupeny. On řekl: „A jiný strom.“ Billy Graham způsobil probuzení mezi nominálními lidmi. Oral Roberts způsobil probuzení mezi letničními. A Ježíš, Syn Boží, přišel pro ten zbytek, aby táhl lidi k závěrečnému Kameni, aby přivedl zpět Syna Božího a aby doplnil všechny zbylé věci k příchodu Pana Ježíše. On řekl: „Tak, jak bylo ve dnech Sodomy, tak bude ve dnech příchodu Syna člověka.“

130 Když se k vám obrátím zády tím způsobem, abyste mne viděli, pamatujte, to nebyl člověk. Ten Muž, který tam seděl, vzal trochu vápna a draslíku, trochu organických sloučenin, včetně asi 16 prvků existujících na tomto světě, a potom do toho foukl a vstoupil do té hmoty a žil.

131 Tak to bylo s Ježíšem, On byl Synem Božím. On byl Bohem zjeveným v těle. Ale Jeho tělo bylo lidské. Jeho Duch byl Boží. On zaslíbil, že v posledních dnech přijde do své Církve: „Ještě maličko a svět mne více neužrjí, ale vy užríte mne; když budu s vámi, budu ve vás. A skutky, které já činím, i vy činit budete.“ Největší Lékař je zde.

132 On řekl, že „znamení Sodomy a Gomory“. Co to znamená? Pohledme do našich novin. Homosexualita, převrácenost, stoupily v průběhu 10 let o 40%. Zemětřesení na různých místech, všechny

druhy znamení Jeho příchodu. Církev odpadla a nadešel čas konce.

133 Bůh také ukazuje svá znamení, jak jsme o tom mluvili. Jestliže je Bible pravdivá, a ona skutečně je, jsem hotov umřít pro tu věc! Bible říká pravdu. Ježíš Kristus žije. My jsme Jeho Církví, naplnění Jeho Duchem, a proto Jeho Život působí v nás ten stejný Život, kterým žil Syn Boží, pokud Duch Svátý - Boží Duch Svátý žije v nás (ve zkouškách - v soužení) všude.

134 Pro Boží slávu a pro věc Církve a vaše nemocné, vy, kteří jste nemocní a v soužení, dotkněte se cípu Jeho roucha a očekávejte, zda nezpůsobí, aby vám pověděl něco skrze mne, svého sluhu a povolá vás, podobně jako to učinil s tou ženou, které se dotkla cípu Jeho roucha. Nechť nám toho Pán udělí. Upevní to vaši víru a přijmete vaše uzdravení? Kolik z vás věří, že mohou přijmout uzdravení od Boha, když vás On vyzve tímto způsobem? Zvedněte vaše ruce. Nechť nám to Pán dá. (Pokračuj, prosím, v hraní „Největší Lékař“. Cítím se k tomu být veden, v pořádku.)

135 V této chvíli se toužím obrátit k mým přátelům, pohledět na vás, bratří. Bůh je mým svědkem, bratře Davide. Jak jsem to vyjasnil lidem v této chvíli. To nejsem já. Já s tím nemám nic společného. Bůh ale musí někoho použít. Ale žádná lidská ruka není hodná, Bůh je však činí hodnými. On vyvoluje před založením světa. Jeho úmysl se musí vykonat, musí se tak stát, musí se to podat dál.

136 Církev se tam musí postavit bez poskvrny a vrásky. Milost Boží to učiní. To učiní milost. Tak jak On mluvil k Abrahamovi a Sára pochybovala. On ji mohl v tu chvíli zabít; On mohl Sáru zabít za to, že pochybovala, protože to je největší hřích, který existuje -nevíra- to je jediný hřích. A ona pochybovala a smála se ve svém srdci, když Anděl rozsuzoval její srdce přes stan. Je to pravda? A proč On nevzal Sáru? Protože ona byla částí Abrahama. On by musel rovněž vzít Abrahama. A my jsme částí Ježíše, jestliže Jsme v těle Krista. Naše nevíra byla odpuštěna, jestliže jsme to učinili v nevědomosti, jako ona. Ona tím byla přestrašena.

137 Věříte, že se v této chvíli něco ukáže na pódiu? Ó, chci vám to vysvětlit. Musím se odvrátit. Vidím ženu, která je velice roztržitá. V této chvíli ses Jej dotkla. Ta nemoc tě opouští, protože jsi celá obkličena světlem. Jestliže můžeš věřit, všechny věci jsou možné. Věř!

138 Jak vidíte, to není psychologie, to není čtení myšlenek. Obracej se k tobě zády; a co tamtím směrem? Sestro, ta věc se stala jednoho

dne v modlitebně „Andělů“. Bratře Davide, pamatuješ? V této chvíli mluvím k tobě. To je kvůli tomu, že nemám v této chvíli kontakt s lidmi, kteří se tam nalézají. Doufám, že mi porozumíš. Já prosím o milost Boží, aby učinila to, skrze co by to lidé mohli poznat.

139 Ano, vidím v této chvíli mladou osobu, mladé děvče. Je z daleka, nepochází z této krajiny. Pochází z krajiny, která je deštivá a ve které roste mnoho stromů a mechů, ano, pochází z Oregonu. Trpí záchvaty padoucnice. Sedí tam na tom místě. Věříš, že tě Ježíš Kristus může uzdravit? Přijímáš to pro sebe? Povstaň, sestro, odejdi a já porazím toho démona. Věříš z celého srdce? V pořádku.

140 Tam v prostřední řadě má kdosi víru. Nepochybuji. Mluvím k tobě, bratře Schultzi, abys mohl poznat, že mluvím k tobě. Nerozdal jsem pro tuto chvíli žádné modlitební lístky. Nevoláme v této chvíli nikoho dopředu, chci, abyste to mohli vidět.

141 Tam je velice vyhublá žena, nemocná rakovinou. Byla dnes na vyšetření v nemocnici. Ona sedí vpředu, je to velmi vyhublá žena. Jmenuje se slečna Peterson. Je to tak? V pořádku, měj víru v Boha. Nechť nebeský Bůh zabije toho démona, aby ho již nikdo nespátřil. Věříš v Syna Božího? Věříš Mu z celého srdce? Měj víru v Něho, to je věc, co potřebuješ. V pořádku.

142 Jste připraveni věřit v této části budovy? Dovolte, abych se v této chvíli obrátil k těm kazatelům. Věříte z celého srdce? Mám naději, že někdo věří. Odpovězte na to, abyste věděli, že s vámi mluvím. Pohledte na Boží moc, která zastíňuje všechno, co je smyslové, která sahá až do království Ducha...

143 Ano, tam za mnou se nachází žena. Ona neví, co s ní je. Jaká ubohá žena! Ona měla jednu, dvě, tři, čtyři, pět operací. Stále nemohli zjistit, co jí je. Lékaři nevědí, co to je. Byla poslána do Arizony na odpočinek. Pochází z Luisiany a jmenuje se paní Pearson. V pořádku, paní Pearson, která sedíš vzadu, povstaň, pohleď na mne. Věříš, že jsem Božím prorokem? Já tě neznám. Jestliže je to pravda, zamávej rukou, jsme si cizí, ale to, co bylo řečeno, je úplná pravda. Je to tak? Lékaři nevědí, co je to za nemoc. Jsou to nervy. Upokoj se. Měj víru a jdi domů uzdravena. Měj víru v Boha! Věříš, že Syn Boží vstal?

144 A, co kdyby někdo v tom směru? Jste hotovi věřit, vy, kteří se tam nacházíte? Pate, jsi spokojený s tím, že jsi křesťanem? Není to překrásné, že jsi byl vysvobozen z takového života, který jsi předtím vedl a stal ses křesťanem?

¹⁴⁵ Tam je jedna paní, žena, muž i dítě. Ta paní se v této chvíli dotýká Boha. Ona je za mými zády. Trpí na Určitý druh žaludečního onemocnění. Trpí rovněž určitým druhem slabosti. Nepochází odtud. Pochází z pouštní krajiny, z Kansasu. Její muž je kazatelem. Ona sedí tímto směrem. Já tě neznám, ale jestliže je to pravda, paní, zamávej rukou. V pořádku. V pořádku, vrať se domů. Věř v Pána Ježíše a buď zdravá. Věříš Pánu?

¹⁴⁶ Všichni, kteří jste v této chvíli v budově, věříte Pánu? On je zde! Ježíš Kristus včera i dnes tentýž jest, i na věky. Ten stejný Bůh, který mohl ukázat Eliášovi, odkud byla ta vdova, ten stejný Bůh mi ukázal, odkud jste a kde sedíte, modlím se proto, že je to Duch Ježíše Krista, který je tentýž včera i dnes i na věky. Věříte tomu? Nechtě každá osoba, která je přítomná, položí ruce na stojícího vedle sebe a já se budu za vás všechny všeobecně modlit. Ano, v této chvíli věřte a přijměte do srdce, že jste v tom skutečně něco obdrželi. Nechtě to učiní každý z vás. Jste věřícími, že ano? Jestliže jste, řekněte „Amen“! (Shromáždění opakuje: „Amen.“ - vydavatel.) V Přítomnosti Boží, ve světle nezapomenutelných důkazů zmrtvýchvstání Ježíše Krista, položte jeden na druhého ruce a modlete se jeden za druhého.

¹⁴⁷ Náš nebeský Otče, předkládám Ti to očekávající shromáždění. Kéž by všichni lidé, kteří činili pokání ze svých hříchů, mohli nalézt dobrou domácí církev. Pane, nechtě ti, kteří jsou nemocní, mohli být uzdraveni. Nechtě je moc satana v jejich životě v této chvíli zlomena, kdy spílám satanu a prosím o moc Ježíše Krista, aby sestoupila na celé shromáždění a odstranila každou nemoc, každou slabost, každý útlak, každou pochybnost. Sestup, Pane, uzdrav je. Prosím o to ve Jménu Ježíše Krista, Syna Božího.

